

המקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מלמעלה והמטמא עצמו מלמטה מטמאים אותו מלמעלה וקשה וכי הטומאה שורה למעלה

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, כְּתִיב פתח רבי יוסי לדרוש בסודות התורה ואמר,

כתוב בפסוק (ויקרא כ) **וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם** (דף ל"א ע"ב) **וְהִיִּיתֶם**

קְדוֹשִׁים. מָאן דְּמִקְדָּשׁ גְּרַמִּיָּה מְלַרְע, מִקְדָּשִׁין לִיָּה מְלַעִילָא. ופירשו חז"ל מי שמקדש את עצמו מלמטה ע"י שהוא עוסק בתורה ובמצוות

ומתרחק מדברים אסורים אז מקדשים אותו מלמעלה (רמ"ק) **מָאן דְּמִסְאֵיב**

גְּרַמִּיָּה מְלַרְע, מִסְאֵאֲבִין לִיָּה מְלַעִילָא. ומי שמטמא את עצמו

מלמטה במיני עבירות וכן העוסק בספרי המינים או הנכנס לבתי ע"ז או המופקרות וכיוצא

שמיד שנכנס לשם נמשך עליו רוח מינות וזנות או השואל בכשפים והפועל בשדים והשואל

בהם או המשתתף אליהם והרואה פני מתי גויים והמשחק בליצנות וכיו"ב כל אלו מושכים

עליהם רוח הטומאה מלמעלה (רמ"ק) **מִקְדָּשִׁין לִיָּה מְלַעִילָא יָאוּת,**

דִּהָא קְדָשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה שְׂרִיא עָלֶיהָ, ומקשה רבי יוסי שמה שלמדנו

שמקדשים אותו מלמעלה יפה הוא כי הקדושה של קונו שורה ונמצא עליו כי ע"י מעשיו

הטובים הוא זוכה לנר"ן גבוהים יותר [נג] (אור החמה בשם מהר"ו) **אֲבָל מִסְאֵאֲבִין**

אור הרשב"י

אשר בתוך גוף, והגוף הוא לבוש האדם, ואיננו האדם עצמו. וכמ"ש על בשר אדם לא ייסך, וכנזכר בזוהר פרשת בראשית דף כ' ע"ב. ונודע כי האדם מקשר כל ד' עולמות אבי"ע, ולכן בהכרח הוא שיהיו בו חלקים מכל הארבעה עולמות, ואלו החלקים כל חלק

[נג] כמ"ש ב בשער הגלגולים - הקדמה א' וז"ל ונתחיל מ"ש חז"ל כי חמשה שמות יש לנפש, וזה סדרם מטה למעלה, נפ"ש, רוח, נשמ"ה, חי"ה, יחיד"ה. ואין ספק כי לא נפל קריאת השמות הנזכרות, במקרה ובהזדמן. אמנם דע, כי האדם עצמו, הוא הרוחניות

הלימוד היומי

לע"נ הבחור שלמה בן צביה ז"ל

לִיָּהּ מֵאֵן אֶתֶר. אולם מה שלמדנו שמטמאים אותו מלמעלה קשה מאיזה מקום מטמאים אותו ומי מטמא אותו וְאִי תִימָא מְלַעֲיָלָא, וְכִי מְסַאֲבוּתָא שְׂרִיא לְעִילָא. ואם תאמר שמטמאים אותו מלמעלה אז קשה איך שייך ליחס פעולה זו לקב"ה וכי הטומאה שורה ונמצאת למעלה (רמ"ק).

מתרין שלפי מעשיו של האדם שורה עליו רוח הקדושה כשמקדש עצמו, ורוח הטומאה כשמטמא עצמו

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, הֵיִינוּ דְתַנִּינָן, בְּעוֹבְדָא דְלִתְתָא אֶתְעַר עוֹבְדָא לְעִילָא. אמר רבי חייא היינו דתנינן, בעובדא דליתתא אתער עובדא לעילא.

שעושה האדם למטה בעוה"ז מתעורר המעשה למעלה אִי עוֹבְדָא דְלִתְתָא הִיא בְּקְרוּשָׁה, ואם המעשה שעשה האדם למטה הוא מעשה של קדושה אֶתְעַר קְדוּשָׁה לְעִילָא, וְאֶתִי וְשְׂרִיא עָלֶיהָ, וְאֶתְקַדְּשׁ בִּיהָ. אז הוא מעורר כנגדו קדושה למעלה והיא באה ושורה עליו ואז הוא מתקדש בו

וְאִי אִיהוּ אֶסְתָּאב לִתְתָא, ואם הוא מטמא את עצמו למטה אֶתְעַר רוּחַ מְסַאֲבוּתָא לְעִילָא, וְאֶתִי וְשְׂרִיא עָלֶיהָ, וְאֶסְתָּאב בִּיהָ. אז הוא מעורר עליו את רוח הטומאה מלמעלה והיא באה ושורה עליו ומטמאה

אור הרשב"י

וכמבואר בכמה מקומות בספר הזוהר, מהם בפרשת ויחי, ומהם בפרשת תרומה, ובפרט בריש פרשת משפטים דף צ"ד ע"ב, וז"ל, ת"ה, בר נש כד אתייליד, יהבין ליה נפש וכו'.

מהם, נקרא בשם אחד מן החמשה שמות הנז' שהם נרנח"י כמו שיתבאר. ולא ברגע אחד זוכה לקחת כלם, רק כפי זכיותיו. ובתחלה נוטל חלק אחד הגרוע שבכלם, והוא הנקרא נפש. ואח"כ אם יזכה יותר, יקח גם את הרות.

אֹתוֹ וְהָא בְּעוֹבְדָא תִּלְיָא מְלִתָּא. לפי שהכל תלוי במעשה שעושה

האדם למטה בעוה"ז דהיינו כל אחד ממשיך על עצמו כפי מעשיו, אם הוא עוסק בקדושה

הוא ממשיך על עצמו רוח הקדושה ואם הוא עוסק בטומאה הוא ממשיך על עצמו את רוח

הטומאה (רמ"ק).

ומה שאמר שע"י החטאים מתעורר רוח הטומאה מלמעלה אין הכוונה שעצם

הטומאה היא למעלה

וְהָא לִית לָךְ טַב וּבִישׁ, קְדוּשָׁא וּמְסֻאָבוּתָא, דְּלִית לִיהּ

עֲקָרָא וְשָׂרְשָׁא לְעִילָא. כי אין לך דבר בעוה"ז טוב או רע קדושה

או טומאה שאין לו שורש ועיקר למעלה כי גם הרע והטומאה שורשם מסייגי הגבורות

דקדושה והכל ברא הקב"ה אלא שיש ביד האדם בחירה למשוך עליו לטוב או להפך

(מתמ"ד) וּבְעוֹבְדָא דְּלִתְתָּא אֲתַעֵר עוֹבְדָא דְּלְעִילָא, וע"י

המעשה שעושה האדם למטה הוא מעורר את שורשו של אותו מעשה למעלה מִדָּ

דְּתִלְיָ בְּעוֹבְדָא, בְּעוֹבְדָא אֲתַעֵר לְעִילָא, וְאֲתַעֵבִיד

עוֹבְדָא. ומה שתלוי במעשה, ע"י המעשה הוא מעורר למעלה, ונעשה שם המעשה

למעלה וּמָה דְּתִלְי בְּמִלִּין, בְּמִלִּין. ומה שתלוי בדיבורים נעשה למעלה

ע"י הדיבורים כִּד אֲתַגְזֹר בְּמִלָּה, אֲתַעֵר הָכִי לְעִילָא. כפי מה שנגזר

הדיבור למטה כך מתעורר ונעשה למעלה (רמ"ק) [דמ].

אור הרשב"י

[דמ] ובביאור הענין עיין בע"ה שער מ' דרוש מעשיות וברכותיהם כמו ציצית ותפלין
ב' וז"ל וכללות הענין דע כי כל בחי' מצות ואכילת מצה וסוכה ולולב וכיוצא בזה כולן

הלימוד היומי

לע"נ הבחור שלמה בן צביה ז"ל

דיבור האדם מעורר דיבור מלמעלה

וְאֵי תִימָא, מְלָה מַה אֶתְעַר. ואם תאמר מה הדיבור פועל למעלה והלא הדיבור הוא רק הבל הפה ואין בו ממש (רמ"ק) **אֶלָּא הָכִי כְּתִיב,** (ישעיה נח) **וְדַבֵּר דָּבָר. הֵהוּא דָּבָר, אֶתְעַר מְלָה אֶתְרָא לְעִילָא, דְּאֶקְרִי דָּבָר.** ומשיב אלא כך כתוב בפסוק ודבר דבר ופירושו שדיבור שהאדם מדבר הוא מעורר דיבור למעלה שנקרא דבר שהוא סוד המלכות (רמ"ק) כמש"כ בפסוק (הושע א) **דָּבָר יִי' אֲשֶׁר הָיָה.** (שמואל א, ג) **וְדַבֵּר יִי' הָיָה יֶקָר.** (תהלים לג) **בְּדַבֵּר יִי' שָׁמַיִם נִעְשׂוּ.** שבכל הפסוקים הללו פירוש דבר הוא למלכות משום שהוא דיבור המגלה את ז"א הנקרא קול (פרדס רימונים שער ערכי הכינויים ערך דיבור) **דְּהָא תַּנִּינָן, הֵהוּא מְלָה סְלֶקָא, וּבָקַע רְקִיעִין,** כי

אור הרשב"י

כפה לכדו כגון התפלה ועסק התורה הכל תלוי בפנימיות. ואמנם הכונה במחשבה הוא הנשמה בין בחיצוניות כמו כוונת עשיית המצות שהוא בחיצוניות וכן הוא נשמה לפנימית כגון כוונת התפלות כו' כי החיצוניות והפנימיות הכל הוא בבחינת הכלים וכיוצא בזה בנשמות יש חיצוניות ופנימיות שהוא נשמה חיצוניות לכלי חיצוניות ונשמה פנימיות לכלי פנימיות וכ"ו בבחי' או"פ וכנגדן יש בבחי' או"מ כנוצר במ"א.

הם בחיצוניות העולמות או"פ שיש בהם בחי' מוחין הם בחיצוניות וכל מצוה שהוא בדיבור לבד כמו תפלה הכל הוא בפנימיות וזה תמצא בפירוש ברוך שאמר במקומו ובפירוש כוונת התפלין ובכוונת נט"י ונמצא כי ארבע עולמות אבי"ע וכן בכל ה' פרצופים שבכל עולם מהד' יש בכל א' מהם חיצוניות ופנימיות וכל המעשה הוא וברכותיה הכל הוא בחיצוניות או"פ כנגד המעשה ואו"מ כנגד הברכה כמו ג' סעודות דשבת ואכילת מצה דפסח וקידוש שבת שעל היין וציצית וסוכה ולולב ותפילין אכן כל דבר התלוי

הלימוד היומי

לעי"נ הבחור שלמה בן צביה ז"ל